

hvilke regler der faktisk allerede gælder på området.

Det næste er: Hvorfor vil Venstre ikke anerkende, at arbejdsmarkedets parter kan lave aftaler på de her hjemmearbejdspladser, der nøjagtig sikrer den enkelte og virksomhedens interesse i det, og så også acceptere, at der er et sikkerhedssystem, hvor parterne udmærket selv kan overholde de aftaler og påse, at arbejdet foregår, som man er blevet enige om i de aftaler, som man bare simpelt hen kan tage at indgå?

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jamen er det ikke sådan, at vi faktisk har masser af love, hvor der ikke er indbygget et kontrolsystem? Det mener jeg da, at vi har masser af eksempler på. Og jeg vil godt gentage en gang til for ikke at blive beskyldt for beton, at vi gerne ser masser af fleksibilitet i det her. Vi ser gerne masser af fleksibilitet på arbejdsmarkedet. Der er i øvrigt, som hr. Bjarne Laustsen har været inde på, masser af muligheder for fleksibilitet.

Men vi vil gerne være i den situation, at vi vil lave et regelsæt, der betyder, at lønmodtageren kan trække i håndtaget og sige fra, og det er det, jeg kan forstå, at Venstre helst vil være foruden.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Uanset hr. Poul Erik Dyrlands sidste indlæg, så undgår hr. Poul Erik Dyrlund i hvert fald ikke i dag at blive beskyldt for beton, i hvert fald ikke af mig. Så må jeg henvisse til andre partier, hvis hr. Poul Erik Dyrlund vil have en anden opfattelse af sin politik på dette område. Jamen altså, hvis hr. Poul Erik Dyrlund har masser af andre eksempler, som heller ikke kan kontrolleres, på arbejdsmarkedsområdet, så synes jeg, at vi skal se at tage fat på at lave en større fleksibilitet på hele arbejdsmarkedsområdet. Det vil vi meget gerne medvirke til i Venstre.

Hr. Bjarne Laustsen bliver ved med at tale om, at alle er enige om fleksibilitet og sådan noget. Tilbage står jo, at denne bekendtgørelse er lavet af regeringen den 15. januar 2000, så det er jo ikke en ældgammel lov, som man pludselig finder ud af er blevet for ufleksibel til det moderne samfund. Nej, det er regeringens eksempel på en modernisering af arbejdsmarkedet, vi taler om i dag, men jeg kan forstå, at man har

fået kolde fødder, at man nu opgiver og løber skrigende bort. Vi glæder os til det videre arbejde med denne sag.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

38) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 151:

Forslag til folketingsbeslutning om, at statsanerkendte a-kasser lægges ind under Arbejdsformidlingen.

Af Tom Behnke (FRI) m.fl.
(Fremsat 14/4 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Det er næsten synd, at der ikke er flere til stede, for jeg vil indlede med at kvittere for den historiske tillid til AF-systemet, som ligger til grund for det her forslag. På trods af den tillidsrklæring kan jeg oplyse, at regeringen ikke kan støtte forslaget.

Når det er sagt, vil jeg godt tilføje, at det var med tiltagende undren, at jeg gennemlæste forslaget og ikke mindst de tilhørende bemærkninger. Størst var min overraskelse, da jeg læste forslagets afsluttende bemærkning om, at forslagsstillerne egentlig helst så a-kasserne som en ren forsikringsordning. Forslagsstillerne har, formentlig med rette, indset, at de næppe kan samle et flertal herfor, og de har derfor i stedet fremsat et forslag om, at alle de eksisterende private a-kasser slås sammen til én statslig og herefter lægges ind under Arbejdsformidlingen.

Jeg må indrømme, at jeg har svært ved at se en logisk sammenhæng i tigerspringet fra den rene forsikringsordning til en skattefinansieret, statslig a-kasse. Herudover mener jeg, at beslutningsforslaget gennemgående er modstridende, og jeg har svært ved at se, hvad det er, forslagsstillerne egentlig gerne vil.

Forslagsstillerne ønsker at effektivisere arbejdsgangene, således at medlemmerne oplever et mindre bureaukratisk system, og ved at erstatte de private, statsanerkendte a-kasser med en statslig a-kasse, som lægges sammen med AF, vil forslagsstillerne endvidere opnå en besparelse på udgifterne til administrationen.

Jeg mener ikke, der er holdepunkter for at antage, at det ville være mere effektivt at lade én og samme myndighed varetage to så forskelligartede opgaver. Selv om a-kasserne og AF i en vis udstrækning bruger de samme oplysninger, så varetager de vidt forskellige opgaver. A-kasserne skal beregne og udbetale ydelser til medlemmerne og samtidig sikre sig, at medlemmerne opfylder betingelserne for at få de pågældende ydelser. Herudover yder a-kasserne en bred vejledningsindsats over for deres medlemmer såvel om ret til dagpenge og efterløn som udarbejdelse af handlingsplaner m.v.

AF skal formidle ledig arbejdskraft til ledige job, herunder gennem afgivelse af tilbud søge at give ledige de kvalifikationer, der gør, at de ledige kan varetage de ledige job.

Det er klart, at når AF og a-kasserne i stor udstrækning skal benytte sig af samme informationer, så er informationsudvekslingen ganske omfattende og i øvrigt automatisk, ligesom samarbejdet i øvrigt om betjeningen af den enkelte ledige er betydeligt. Der er i høj grad tale om udveksling af elektroniske informationer, hvor der ikke ville kunne opnås nogen væsentlig gevinst ved, at a-kassen befinder sig i samme lokale som AF eller integreres i AF-systemet.

Jeg mener også, at forslagsstillerne er gået galt i byen, når de anfører, at man kan nedbringe udgifterne til administration ved, at man opretter en statslig a-kasse under AF, hvor omkostningerne til administrationen skal finansieres over skatten. Vi taler her om 36 arbejdsløshedskasser med tilsammen 1.029 afdelinger med et personale på 5.044 medarbejdere, der vejleder, udbetaler og administrerer store dele af arbejdsmarkedsløvgivningen, primært arbejdsløshedsforsikringsloven. Alt andet lige vil forslaget om at integrere a-kasserne med AF

betyde en væsentlig statslig merudgift, også uanset om der fortsat skal opkræves administrationsbidrag fra medlemmerne.

Jeg mener ikke, at Folketinget er forvænt med, at Frihed 2000 stiller forslag om at overføre opgaver fra private til staten, ej heller forvænt med, at Frihed 2000 fremsætter forslag om at øge de offentlige udgifter. Det er der grund til at notere.

Forslagsstillerne nævner endvidere den mulighed, at a-kasserne slås sammen til én kasse, som fysisk befinder sig på AF, men at den vedbliver at være en selvstændig enhed. Så er det, jeg undres igen. Hvordan kan forslagsstillerne bibeholde en statslig a-kasse som en selvstændig enhed og samtidig opnå den ønskede administrative forenkling, såvel over for medlemmerne, som mellem a-kassen og AF?

Det kan næppe komme som den store overraskelse, at jeg ikke kan tilslutte mig tanken om en central statslig a-kasse.

Jeg er ked af, hvis det får billedet af mit indhold af beton til at krakelere for flere ordførere, men jeg går ikke ind for, at vi danner en sådan central statslig a-kasse. Og det gør jeg ikke, fordi de fagligt afgrænsede private a-kasser har nogle indlysende fordele, som det er væsentligt at fastholde, hvilket jeg for ganske nylig har redegjort for under behandlingen af et andet beslutningsforslag.

Jeg var egentlig fristet til at læse mit indlæg fra beslutningsforslag nr. B 98 op, men da jeg tidligere har hørt, at det kan være godt med lidt frisk luft, og da jeg under debatten måske nok har nogle mistænkt for at trænge til det, vil jeg kort gengive lidt af det, jeg sagde tilbage i marts måned:

Fagligt afgrænsede a-kasser sikrer bl.a. et indgående kendskab til løn- og arbejdsvilkårene og uddannelserne inden for deres område. De afgrænsede a-kasser sikrer mulighed for at give medlemmerne en god og kvalificeret rådgivning og vejledning om relevante forhold på arbejdsmarkedet og mulighed for at etablere en tæt kontakt til arbejdsgiverne inden for faget og hermed bidrage til at få medlemmerne i arbejde.

Regeringen kan af de nævnte grunde ikke støtte forslaget.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg kan kun tilslutte mig arbejdsministerens opfattelse af, at det i sandhed er en mærkværdig dag, når vi skal behandle et beslutningsforslag

fra Frihed 2000, der vil nationalisere og centralisere de statsligt anerkendte private a-kasser. Folketingsmedlemmerne i Frihed 2000 har ellers altid været indædte modstandere af offentligt papirusseri og bureaukrati, men nu skal vel-fungerende a-kasser altså pludselig nationaliseres.

Forvirringen bliver ikke mindre, når man tænker på, at Frihed 2000 for knap 3 måneder siden var medforslagsstillere på et beslutningsforslag, der skulle skaffe adgang til oprettelsen af tværfaglige a-kasser, i privat regi vel at mærke. Når man taler med to tunger, risikerer man at blive kvalt.

Hvis vi skal se bort fra forvirringen et øjeblik og kigge på det foreliggende beslutningsforslag, kan jeg oplyse, at Socialdemokratiet finder, at det ville være en rigtig dårlig idé at lægge de statsanerkendte a-kasser ind under arbejdsformidlingen. Det danske a-kasse-system med fagligt afgrænsede private a-kasser sikrer, at de ledige bliver mødt af sagsbehandlere med branchekendskab. Det øger kvaliteten af rådgivningen, og samtidig sikrer lokalafdelingerne, at vejledningen også bliver præget af kendskabet til regionale arbejdsmarkedsforhold og samarbejdet med aktørerne på det regionale arbejdsmarked.

Det er et system, som vi mener det er værd at holde fast ved, men forslagsstillerne vil altså kassere det til fordel for et nyt system, hvor en dramatisk centralisering og forøgelse af de offentlige udgifter skal sikre mindre bureaukrati og besparelser på udgifterne til administration.

Vi deler imidlertid i Socialdemokratiet ikke denne opfattelse, som forslagsstillerne har af, at mindre bureaukrati og besparelser vil være resultatet. Tværtimod, arbejdsformidlingen og a-kasserne varetager vidt forskellige opgaver, og det vil de skulle blive ved med, selv om de bliver lagt sammen. Fordelene vil altså være uhyre begrænsede, mens omkostningerne i form af potentielt dårligere vejledning og forøgede statslige udgifter vil være meget store.

På den baggrund skal jeg sige, at Socialdemokratiet ikke kan støtte beslutningsforslaget. Og jeg skal her tilføje, at jeg også på SF's vegne og på Det Radikale Venstres vegne skal afvise forslaget.

Rikke Hvilshøj (V):

Et stykke ad vejen kan jeg godt forstå baggrunden for dette beslutningsforslag.

Jeg ser dog særlig én stor fordel, som ikke er nævnt i beslutningsforslaget: at det her forslag vil bryde den ofte misbrugte kobling mellem fagforeninger og a-kasser. Men i Venstre vil vi noget andet.

Hvis vi tager a-kasserne først, vil vi gerne i Venstre give mulighed for tværfaglige a-kasser på lige fod med de faglige a-kasser, således at man kan vælge imellem en faglig eller en tværfaglig a-kasse, alt afhængig af hvilken man mener tjener ens interesser bedst. Vi vil gerne have noget konkurrence på a-kasse-området, et godt liberalt princip.

Vi mener ikke, løsningen er én stor, forkromet a-kasse, vi har ikke gode erfaringer med store centralistiske systemer.

Vi vil også noget andet med arbejdsformidlingen. De opgaver, som arbejdsformidlingen varetager i dag, vil vi gerne have udbudt på resultatkontrakter til private virksomheder eller til andre, der har lyst til at løse opgaven for det offentlige. Og vi ser gerne, at det bliver gjort koordineret med den kommunale aktivering-sindsats, så der på det felt i aktiveringsindsatsen både i forhold til kontanthjælpsmodtagere og dagpengemodtagere bliver en mere enstregig indsats.

Så som sagt vil vi noget andet både på a-kasse-området og i forhold til arbejdsformidlingen, og vi kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Flemming Hansen (KF):

Hr. Knud Erik Kirkegaard, vores ordfører, kan ikke være til stede. Jeg skal på hans vegne sige følgende:

Forslagsstillerne foreslår, at alle landets a-kasser sammenlægges til én a-kasse, som så lægges ind under arbejdsformidlingen. En sådan organisering af arbejdsløshedsforsikringen er ikke ukendt i udlandet, og vi vil heller ikke afvise, at der kan være fordele forbundet med en sådan organisering. Men vi foretrækker et system med flere private a-kasser, som kan være tværfaglige eller knyttet til et bestemt fag-område.

Det er vigtigt, at medlemmerne har valgmuligheder. Derfor kan vi ikke støtte forslaget.

Egil Møller (DF):

Da vores ordfører på området, hr. Mogens Andreassen, ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg på Dansk Folkepartis vegne tilkendegive følgende:

I Dansk Folkeparti er vi helt enige i, at behandlingen af de ledige er for bureaukratisk. Arbejdsformidlingerne kaster de ledige fra det ene bord til det andet og fra det ene kursus til det andet, hvor der ikke er tale om en målrettet indsats mod arbejdsmarkedet.

Der er i princippet tale om opbevaring, gen-tagelse af handlingsplaner og kurser, der er frustrerende for de ledige, og de, der er mest frustrerede, er årgangene imellem 50 og 60 år.

Dansk Folkeparti mener, at en privatisering af arbejdsformidlingen er vejen frem, men i første omgang har Dansk Folkeparti udarbejdet et beslutningsforslag, der netop skal afhjælpe disse 50-60-årige. Vi kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Jette Gottlieb (EL):

Det er jo ikke, fordi vi er specielt overraskede over det her forslag fra Frihed 2000, og tilsvarende kan det vel heller ikke overraske Frihed 2000, at vi er imod forslaget.

Hvis vi et øjeblik vender os bort fra fordommene om, hvordan det danske a-kasse-system fungerer, og i stedet for ser på virkeligheden, ja, så kan vi se, at vi har at gøre med et forslag, som ikke har noget som helst med afbureaukratisering at gøre, men er et ideologisk betinget forslag.

A-kasserne er et uundværligt redskab for medlemmerne, ikke mindst fordi de er knyttet til medlemmernes fag. Det er her, man har kendskab til personerne og ikke mindst forholdene på de enkelte arbejdspladser.

Det er jo ikke bare et spørgsmål om, at a-kasserne udbetaler penge til de arbejdsløse, det er også her, man kan få råd og vejledning om uddannelsesmuligheder, efterløn og sådan noget.

På en anden led er a-kassernes tilknytning til fagforeningerne også af afgørende betydning for medlemmerne. Masser af de sager, som helt eller delvis arbejdsløse kommer ud for, indeholder jo også en stor række af overenskomstforhold eller andre faglige aspekter, som det kræver et godt samarbejde mellem a-kassen og fagforeningen at løse.

A-kassernes tilknytning til fagforeningerne er altså et gode for medlemmerne, ikke mindst i de situationer, hvor de på grund af arbejdsløshed bliver sat i en svær økonomisk og social situation.

Forslaget om at lægge a-kasserne ind under arbejdsformidlingen passer måske meget godt

ind i en bureaukratisk tankegang, hvor folk reduceres til et nummer i det statslige bureaukati og behandles derefter. Vi mener tværtimod, at man også i arbejdsløshedssituationer skal behandles som et individ, hvor vejledning og tilbud skal tilpasses den enkeltes situation og kvalifikationer.

Set i det lys vil Frihed 2000's forslag helt åbenlyst føre til en situation, hvor man som arbejdsløs bliver endnu mere fremmedgjort i forhold til bl.a. dagpengesystemet, end tilfældet er i dag.

Det er jo ikke, fordi vi mener, at dagpengesystemet er noget at råbe hurra for. Jeg vil ikke trætte de tilstedeværende få med alle de negative sider, som vi har påpeget i årenes løb. Men jeg vil ikke undlade at pege på, at vi kunne tage ét skridt i den rigtige retning ved at give a-kasserne bedre arbejdsbetingelser, end de har i dag.

Her tænker jeg især på at overføre opgaver fra arbejdsformidlingen til a-kasserne, f.eks. at give a-kasserne anvisningsretten, som de jo har haft før. Til en start ville det være hensigtsmæssigt, om a-kasserne overtog grundregistreringen af de ledige, som det bl.a. er foreslået af SiD. Men det vil vi vende tilbage til.

Jeg vil blot slutte med at gentage, at vi stemmer mod forslaget.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal først meddele, at CD ikke kan støtte beslutningsforslaget her.

Og for Kristeligt Folkepartis vedkommende må jeg sige, at vi undrer os en lille smule over, at Frihed 2000 fremsætter det her beslutningsforslag på det her tidspunkt; man kan jo ikke sige, at det rider med på en popularitetsbølge omkring arbejdsformidlingen i hvert fald.

I Kristeligt Folkeparti kunne vi godt forestille os andre indretninger af hele arbejdsformidlingssystemet og arbejdsløshedskassesystemet. Vi synes ikke, at det fungerer fuldkomment og giver den frihed, som vi egentlig kunne ønske os. Og man må jo også sige, at hvis vi skulle have startet med at oprette et system i dagens Danmark til at formidle arbejde og administrere dagpengene, ville vi nok ikke have opfundet det system, som vi har. Det tror jeg ikke.

Hvis vi fra Kristeligt Folkepartis side skulle ændre på systemet, er det en kendt sag, at vi gerne ville have tværfaglige arbejdsløshedskasser, men vi mener stadig væk, at vi skal have en

konkurrence mellem arbejdsløsheds-kasser, og at de skal være styret af de forsikrede.

Det tror vi stadig væk er det bedste system, og jeg må indrømme, at jeg sådan set deler ministerens forundring over, at Frihed 2000 kommer med et forslag, som helt og absolut vil give mere statsligt bureaukrati og sandsynligvis større administrationsomkostninger.

Men måske ligger der en eller anden skjult dagsorden i forslaget her. Det må vi høre, når ordføreren for forslagsstillerne får ordet.

Jeg vil meddele, at vi ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (FRI):

Det skal erkendes, at det ikke er verdens bedste tidspunkt at fremsætte det her beslutningsforslag på i betragtning af den situation, som arbejdsformidlingen står i. Men i Folketinget er der jo en vis forsinkelse, fra et forslag bliver indleveret, til det så også kommer til behandling, og vi kunne ikke forudse, at situationen ville være, som den er i dag. Men lad det nu ligge, for det er formentlig problemer, man har tænkt sig at få løst.

Forslaget her har jo, som det er nævnt fra flere, til formål, at vi samler a-kasserne, de mange, mange forskellige over tusinde afdelinger, som ministeren nævnte, til én a-kasse, og lægger dem ind under arbejdsformidlingen.

Grunden til, at vi ønsker at gøre det, er simpelt hen for at forenkle sagsgangen, for at forenkle administrationen, for at man som ledig ikke både skal løbe ned på arbejdsformidlingen og bagefter løbe på a-kassen, og at man ikke skal udfylde blanketter og papirer både det ene og det andet sted, men at man kan nøjes med at henvende sig ét sted. Det må dog alt andet lige være en forenkling.

Specielt da vi så også opdagede, at man rent faktisk i Norge kører det system, som vi her foreslår, og at man i Norge oven i købet gør det billigere, end vi gør det i Danmark, var vi jo rigtig tændt på at fremsætte forslaget.

Jeg skal så også med det samme erkende, at vi selvfølgelig er indstillet på, at forslaget ikke når frem til en andenbehandling i denne her samling, vi kan ikke nå at færdigbehandle forslaget. Men vi forventer at bruge sommerpausen på at stille de spørgsmål, der skal stilles, og

håber så, vi får nogle gode, kvalificerede svar, og så vil vi komme igen i næste samling.

Så undrer det mig også lidt med ordførernes gennemgang af forslaget her og de ordførertaler, der blev holdt. Både ministeren og Socialdemokratiets ordfører gjorde meget ud af at forklare, at der jo altså var en klar adskillelse mellem arbejdsformidlingen og så a-kasserne, hvorefter alle andre ordførere i øvrigt brugte tiden på at fortælle, at det stort set er det samme, de går og laver, og det er det jo egentlig også.

Det første var, at når man ser på, at man som ledig skal anmelde sig nede på arbejdsformidlingen for at blive godkendt til at få dagpenge, som efterfølgende så skal udbetales af a-kasserne, har de altså begge to med det at gøre, at man skal have udbetalt nogle penge, når man bliver ledig.

Det andet var så, at det er arbejdsformidlingerne, der står for at formidle arbejdet, hvorefter flere ordførere sagde, at det var godt med de her lokale a-kasser med et fagligt godt kendskab til, hvad der sker i området, for så kan de vejlede, rådgive og formidle arbejde til de ledige.

Altså, begge instanser laver stort set det samme, og derfor mente vi, det ville være klogere, at man lagde dem sammen.

Der er ingen tvivl om, at hvis man gjorde det her, ville det selvfølgelig ikke være sådan, at man tabte al ekspertisen på gulvet. Det er helt givet, at hvis man flyttede a-kasserne ind på arbejdsformidlingens kontor, ville mange af de eksperter, der i dag sidder ude i a-kasserne med en faglig ekspertise på nogle bestemte områder, selvfølgelig være velegnede til at blive ansat i arbejdsformidlingen til netop at være dem, der sidder og formidler det konkrete arbejde.

Så det var sådan, vi havde forudset at man ville gøre det på den mest praktiske måde, selvfølgelig ville man gøre det.

Vi er ret overbevist om, at forslaget vil give en række meget store besparelser i administrationen af systemerne. Det har vi set i Norge at det gør, og det tror vi selvfølgelig også på det vil gøre i Danmark. Så forskellige er vi heller ikke fra Norge.

Og det tredje element, som ikke mindst vejer tungt for os, når vi fremsætter forslaget, er, at det vil være en lettelse for den enkelte ledige, at vi laver systemet på den måde.

Så er det blevet nævnt, at det jo er noget usædvanligt, at Frihed 2000 fremsætter et for-

slag om, at noget, der i dag er privat, skal lægges ind under staten.

Ja, hvis det var sådan, men så sort/hvidt er det jo heller ikke. Altså med hensyn til de stats- anerkendte arbejdsløsheds-kasser ved vi jo godt, at der er meget, meget stram styring på, hvordan det skal foregå. Det er meget statsstyret i forvejen.

Vi ved også, at der er fuldt fradrag både for den lovpligtige del, der går til staten, og at der også er fradrag på administrationsgebyret. Så der er jo allerede i dag en voldsom stor statsfinansiering af det her, der finder sted. Så det store spring, idealismen, er ikke til stede.

Det, der så ligger i det, er, at en ren forsikringsordning – det skriver vi til sidst i forslaget – i virkeligheden er Frihed 2000's målsætning. Det var det, vi helst ville opnå, det så vi gerne. Og dér siger ministeren så, at dér strider det her forslag jo så imod det. Det gør det på ingen måde.

En overgang til, at man skulle lave en ren forsikringsordning, ville være nemmere, hvis man startede med at lave en centralisering og derefter lagde det ud som en ren forsikringsordning, fordi man ville opnå, at administrationsgebyret ville være det samme for alle, der melder sig som ledige eller ønsker at være forsikret i denne her ordning; dér ville det være det samme, og derfor vil en overgang være nemmere.

Så nogle gange skal man altså den vej for at opnå det, man vil, at man starter med at centralisere det og derefter laver det som ren forsikringsordning, og så lægger det ud til private, f.eks. forsikringsselskaber, at tage sig af det.

Ministeren nåede også at nævne, at det var lidt svært at se, hvad det var, vi ville opnå. Det synes jeg nu ikke, og jeg synes heller ikke, der var nogle andre ordførere, der havde svært ved at se, hvad det er, vi ønsker at opnå.

Venstres ordfører var endda så hurtig til at sige, at forslaget jo har en positiv afledt konsekvens, nemlig det, at vi får a-kasserne væk fra fagforeningerne, og dermed bryder vi fagforeningernes magtmissbrug, som finder sted i en lang, lang række tilfælde, hvor man misbruger a-kasserne. Det, at man har a-kasserne til også at tvinge a-kasse-medlemmerne til at blive medlem af fagforeningerne, ser vi i samtlige a-kasser og fagforeninger her i landet. Gang på gang misbruger man det.

Det er selvfølgelig en afledt effekt, men det var ikke det, der var formålet med forslaget,

men selvfølgelig en positiv ting, som vi gerne tager med.

Hr. Ole Vagn Christensen sagde også, at det ikke var nemt, når Frihed 2000 taler med to tunger. Det, at vi i denne samling tidligere har været med på et forslag om, at der skulle være mulighed for at oprette tværfaglige a-kasser, og så nu fremsætter et forslag om, at a-kasserne skal slås sammen og lægges ind under arbejdsformidlingen, var at tale med to tunger.

Men det er det jo ikke. Tværtimod har vi, i det øjeblik man lægger a-kasserne sammen og lægger dem ind under arbejdsformidlingen, én stor tværfaglig a-kasse.

Det er jo den optimale tværfaglige a-kasse, man opnår på den måde, så de ting strider ikke mod hinanden. Men det er en anden måde at gøre det på, og det er selvfølgelig, fordi vi prøver på at gøre det her nemmere, enklere og billigere. Vi prøver at adoptere et forslag fra Norge, hvor det jo fungerer ganske glimrende, og derfor må man jo på forskellig vis prøve at fremsætte forskellige forslag for at se: Hvor kan der skabes flertal?

Men jeg må så også erkende, at med den manglende tilslutning, der har været i dag, hvor ikke et eneste parti vil støtte forslaget, er det her nok ikke lige den model, der bliver gennemført i denne her folketings-samling og formentlig heller ikke i de første mange folketings-samlinger.

Men nu er debatten jo lagt på bordet, og vi har tit oplevet i Frihed 2000, at når vi kommer med ideer, vrænger alle på næsen ad det og vil overhovedet ikke høre tale om, at det kan være en idé. Så går der nogle år, og pludselig har ideen sådan ligesom bundfældet sig, og så begynder der alligevel at ske noget. Og det kunne jo være, at der med tiden vil ske noget. Nu har vi lagt et frø i jorden, så må vi se, hvornår frøet begynder at spire.

Men vi vil i hvert fald bruge debatten her til at få afklaret: Hvordan er forholdene i dag? Hvordan er forholdene i Norge? Var der nogle ting, vi kunne bruge derfra? Er der nogle ting, vi kan kopiere og tage med ind i vores lovgivning, således at vi gør det nemmere, enklere og billigere? Det er det, der er formålet med forslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg er glad for de bemærkninger, som kom fra Frihed 2000, om, at det her var lagt frem nu, og

så havde man hele sommeren til at tænke over, om man så ville fortsætte med forslaget ved den nye samlings begyndelse.

Jeg vil godt opfordre til, at man så samtidig hermed finder ud af, hvilket bureaukrati man vil se foran sig, hvis man laver én stor samlet a-kasse, og hvordan dette bureaukrati vil skulle komme medlemmerne til gode; hvad det er for nogle egenskaber, det skulle være i besiddelse af.

Så vil jeg også godt bede om, at man undersøger det spørgsmål, man har været fremme med her, om, at man mener, der er tale om misbrug. Jeg mener, når man slynger om sig med sådan nogle udtalelser, så er det nødvendigt, at man også har nogle begrundelser.

Så vil jeg også godt bede om at få et svar på: Hvad er det, der ikke fungerer i det danske a-kassesystem? Hvem er det, der er utilfreds med det danske a-kassesystem, bortset fra politikerne?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Hr. Ole Vagn Christensen stiller jo et meget voldsomt skræmmebillede op i forhold til det kæmpebureaukrati, der vil blive ud af det her.

Altså i første omgang kunne man jo, hvis man vil vælge den enkle og nemme løsning, sådan set bare flytte a-kasserne rent fysisk derfra, hvor de bor nu nede på Solskrænten, og så ned på Hindbærvænget, hvor arbejdsformidlingen bor. De skal lave det samme, som de gør i dag, men man flytter dem bare rent fysisk. Det vil jo ikke give mere bureaukrati.

Vores forslag går et skridt videre, hvor vi siger: Så lad os koordinere tingene dér, hvor det foregår. Altså således, så man ikke skal sidde og udfylde de samme blanketter flere gange, således så oplysningerne bliver brugt, når de én gang er kommet ind i systemet. Det vil da være en forenkling.

Jeg kan ikke se noget sted, hvor der vil komme mere bureaukrati ud af det her. Og hvis det vil være så voldsomt meget mere bureaukratisk at gøre det her, hvorfor er det så ikke det i Norge? Hvorfor er det nemmere i Norge? Hvorfor er det billigere i Norge? De gør det, som jeg foreslår her. Det må hr. Ole Vagn Christensen jo kunne svare på. Hvorfor er der ikke et enormt bureaukrati deroppe, når nu de gør det, som jeg her foreslår?

Næ, det, der er sagen, er jo, at med forslaget her vil der ske en koordinering af tingene. Og

koordineringen gør jo – alt andet lige – at man på en række af de administrative poster vil kunne lave nogle besparelser. Man ville også kunne lave nogle besparelser i nogle af de funktioner, der ligger i de decentrale a-kasser i dag, hvor der vil være nogle af de funktioner, der i dag bliver varetaget af mange forskellige medarbejdere i hver sin afdeling, der vil kunne varetages af én medarbejder, hvis man slår det sammen.

Og så til det med misbrug, hvor fagforeningen misbruger a-kasserne til at tvinge medlemmerne til også at blive medlem af fagforeningen: Det er der adskillige eksempler på, og vi har jævnlig sendt eksempler over til ministeren og sagt: Nu må ministeren gribe ind. Hver gang, ministeren bliver gjort opmærksom på det, sender han det videre i systemet, og så bliver der rettet op på det i 14 dages tid eller 1 måned, og så er fagforeningen tilbage i den gamle gænge igen.

Og jeg har selv på min egen krop, da jeg i sin tid var medlem af SiD, oplevet, at da jeg ønskede at melde mig ud af SiD, men kun stod i deres a-kasse, fik jeg at vide, at det kunne ikke lade sig gøre, så ville jeg miste retten til at få dagpenge. Og den slags bruger man altså ude i fagforeningerne. Det gør man stadig væk den dag i dag.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg er glad ved, at der bliver rettet op på det, hvis det er sådan, at der er nogle, der misbruger det, og at man, når man får at vide, at her er der tale om, at man overtræder nogle spilleregler, så også retter det.

Så derfor mener jeg ikke, at man sådan set kan køre generelt frem og så sige, at der er et misbrug hos de faglige organisationer. Det kan man ikke sådan generelt slynge om sig med, fordi man har nogle få eksempler, som man mener man sådan set kan tillade sig at bruge til at give et billede af det her store system.

Og når vi har sagt, at fagligt afgrænsede a-kasser er dem, der giver den næreste kontrol til medlemmerne, og vi faktisk mener, at ved at flytte det op i en tværfaglig a-kasse kommer vi længere væk fra den rådgivning, den vejledning, som er den optimale for den ledige, hvordan vil det så ikke være, i det øjeblik man skulle samle et helt områdes a-kasser under én hat? Det er dér, jeg mener, bureaukratiet kommer til at vokse.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Jamen det må hr. Ole Vagn Christensen gerne mene. Jeg har taget udgangspunkt ikke i, hvad hr. Ole Vagn Christensen mener, men hvordan virkeligheden ser ud. Og virkeligheden ser altså anderledes ud. Virkeligheden fortæller os, at det kan lade sig gøre, det kan blive nemmere, det kan blive enklere, og det kan blive billigere. Se mod Norge!

Vi har stillet spørgsmål. Jeg skal blankt erkende, at jeg ikke har set de sidste bilag, der er kommet, så jeg ved ikke, om der er kommet svar på spørgsmålene endnu, men ellers kommer der selvfølgelig svar – også på de spørgsmål.

Så i forhold til misbruget: Det er rigtigt, at når det spørgsmål bliver rejst, når jeg som folketingsmedlem rejser det over for ministeren og siger, at det her vil vi gerne have set på, så ser ministeren på det, og ministeren sender det videre, og så sørger direktoratet for, at der bliver grebet ind.

Men sagen er jo, at i tusindvis af medlemmer landet over ikke ved, at det er forkert. De ved ikke, hvad deres retsstilling er. Når jeg snakker med folk rundtomkring, så siger de jo: Jamen jeg er medlem af fagforeningen, for så kan jeg få dagpenge, når jeg bliver ledig. Fagforeningen udbetaler ikke en eneste krone, når man bliver ledig. Det er a-kassen, der gør det. Folk siger, at de er på fagforeningen, når de er på dagpenge. Det er de ikke, de er i a-kassen.

Og hele den symbolik, der er i det, og hele den retorik, der er, er den, der bliver misbrugt. Men det er klart, at for dem, der kender deres retsstilling, bliver der rettet op på det. Det gjorde der også i mit tilfælde, men det tog mange, mange hårde slag, inden der blev det.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Ole Vagn Christensen for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det er helt korrekt, det er den sidste korte bemærkning, og den har jeg gemt, netop med henblik på den dér situation, som hr. Tom Behnke var inde på med Norge. Jeg stillede hr. Tom Behnke et meget klart spørgsmål: Hvad er det, der ikke fungerer ved det danske a-kasse-system? Hvem er det, der er utilfreds med det danske a-kassesystem? Jeg hører ingen arbejds-

givere, jeg hører ingen arbejdstagere, der er utilfredse. Men jeg hører somme tider noget politisk snak herinde, hvor der er nogle politikere, der mener, at der er noget, der burde være anderledes, men ud fra nogle politiske grunde, men ikke ud fra den lediges grund.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Tom Behnke: Hvor er det, han mener at det her system ikke fungerer, hvor vi er i den situation, at man kan sige, at her er der nogle mangler?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Det, der er utilfredsstillende for den ledige, er, at man skal gå på forskellige kontorer, når man bliver ledig; at man ikke kan nøjes med at henvende sig ét sted, udfylde én blanket og så gå ud og bruge sine kræfter på at søge job, i stedet for at man skal rende fra det ene kontor til det andet og udfylde et hav af forskellige blanketter, som i nogle tilfælde oven i købet er de samme oplysninger. Man skal altså give de samme oplysninger to gange. Det er der ingen grund til.

De ledige burde skulle nøjes med at henvende sig ét sted, udfylde én blanket og derefter bruge kræfterne på at finde sig et job i stedet for at rende fra kontor til kontor. Det er spild af tid, og den tid kan bedre bruges til at finde sig et nyt job.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen) har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forret-